Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste December 1892. 42de Aargang.

Konferencen i Salt Lake City.

Den 63de Halvaars-Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige begyndte den 6te Oktober 1892 i Tabernaklet, Salt Lake City, Utah.

Formiddag Kl. 10.

Paa Forhøiningen vare: Af det øverste Præsidentskab: Wilford Woodruff og Joseph F. Smith; af de Tolv Apostles Quorum: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John Henry Smith, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill og Abraham H. Cannon; Kirkens Patriark John Smith; af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds: Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, B. H. Roberts og George Reynolds; de præsiderende Biskopper: Wm. B. Preston, Robert T. Burton og John R. Winder. Foruden ovennævnte var der mange andre præsiderende Brødre fra alle Dele af Utah samt omliggende Stater og Territorier.

Konferencen kaldtes til Orden af Præsident Joseph F. Smith.

Koret og Forsamlingen sang:

»Come let us anew our yourney pursue,«

hvorefter Stavspræsident Angus M. Cannon opsendte Aabningsbønnen.

Koret sang:

»Hail to the brightness of Zion's glad morning.«

Præsident Wilford Woodruff

sagde, at ved Guds Naade og Hjælp vare Alle de Forsamlede blevne bevarede til at overvære denne Halvaars-Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Mange af vore Brødre og Søstre havde forladt denne Sfære og vare gaaede ind til Aandernes Verden siden sidste Konference, og naar Tiden kommer, vilde vi alle forlade denne Verden. Han haabede, at medens vi havde Leilighed til at møde sammen, vore Hjerter maatte være forenede i Bøn til Herren, saaledes at vi kunde nyde den Almægtiges Inspiration, den Helligaands Gave, Lysets og Sandhedens Aand, saa at vi kunde opbygge hverandre i vore Lærdomme, Raad, Vidnesbyrd og Administrationer.

Vi behøvede disse Velsignelser Dag efter Dag, saa vi kunde fatte og forstaa det Ansvar, som hvilede paa os ligeoverfor Gud, vor himmelske Fader.

Naar han overvejede, at denne, sammenligelsesvis lille Skare af Mænd og Kvinder formedelst Jesu Kristi Evangeliums Forkyndelse var indsamlet til disse Bjergenes Dale fra Jordens Nationer for at udføre Guds Vilje i denne Tid og Uddeling, da forstod han, som ogsaa alle de Hellige burde, at det Ansvar, der hviler paa os, ligesom paa Guds Hellige i alle Tidsaldre, er meget stort.

Lig alle andre Uddelinger og Generationer vare vi her paa en Mission. Vi levede i Aandeverdenen, førend vi kom her paa Jorden; vi vare i Guds Nærhed, og det var nu vor Lykke eller Skjæbne, — kald det, hvad I vil — at blive fødte i denne Generation, da Himlens Gud har udrakt sin Haand for sidste Gang for at oprette sit Rige paa denne Jord, at berede sit Folk for de store Tildragelser, som venter os.

Ingen Uddeling har været af større Betydning end denne, og hans Ønske var, at medens vi vare tilsammen i denne Konference, Apostlene og Ældsterne, som talte til os, maatte have Præstedømmets Aand hvilende paa sig i rigeligt Maal.

Han var Gud taknemmelig for, at han endnu levede; naar han saa tilbage paa den forsvundne Tid, saa han, at Flertallet af hans fordums Medarbejdere — de, med hvem han havde omgaaedes siden Grundlæggelsen af denne Kirke, — vare gaaede ind i Aandeverdenen, og han forventede inden længe at følge efter.

Fra den Tid, vi først ledtes ind til disse Dale ved en Profet, Seer og Aabenbarer, som var ifort Guds Aand og Kraft, indtil i Dag har Guds Aand været dette Folk tildel og dette i Overensstemmelse med enhver Profeti og ethvert Løfte, der er optegnet i alle de Bøger, der ere komne os i Hænde som Guds Ord til Menneskenes Børn. Han haabede, at saa længe vi skulde leve her i Kjødet, vi maatte fatte og forstaa det store Ansvar og det Arbejde, der hvilede paa os.

Han ønskede, at de Hellige saa meget som muligt vilde lægge al Bekymring fra Forretningslivet til Side under Konferencen og henvende deres udelte Opmærksomhed paa det Arbejde, som hviler paa os, og at vi Alle maatte være af eet Hjerte og eet Sind og fyldes med Lys, Sandhed og Kraft til at modtage vore Brødres Lærdomme.

Ældste Seymour B. Young

sagde omtrent som følger:

Det er mig en stor Glæde at møde med de Hellige i Konference og lytte til vor ærværdige Præsident, som har staaet trofast i saa mange Aar. Jeg glæder mig ved at regnes blandt Guds Folk. De Sidste-Dages Hellige have gjort en overraskende Fremgang siden Kirkens Organisation; Evangeliet har spredt sig til næsten alle civiliserede Nationer paa Kloden; Ældsterne have været begavede med Myndighed og Kraft; de have gaaet ud i Verden og forkyndt Evangeliet; de Oprigtige af Hjertet have annammet deres Vidnesbyrd, og Guds Aand har dygtiggjort dem til at møde Verdens Modstand. Guds Værk har rullet ustandseligt frem til Trods for den Magt, som har været anvendt for at hindre dets Fremgang. Enhver Person, som overværer denne Konference, bør bede, at han maa drage Fordel af de Raad og Formaninger, som blive givne; naar en Bøn opsendes, skulde den ledsages af en hjertelig Deltagelse fra alle de Tilstedeværende, saa

at vore Ansøgninger i Forening maatte opsendes til Herren, og at han maatte bevæges til at skjænke os sine Velsignelser. Maa Herren velsigne alle de, der skal tale i denne Konference.

Apostel Lorenzo Snow

sagde: Præsident Woodruff bemærkede, at Folket i disse Dale kom fra de forskjellige Nationer paa Jorden i en bestemt Hensigt; denne Ide er en grundig Overvejelse værd. Vi kom hertil, fordi Herren gjennem sine Tjenere fortalte os, at det var hans Vilje, at vi her skulde udføre visse Hensigter. Det er ikke første Gang, at Herren har kaldt et Folk til at forlade deres forskjellige Opholdssteder og samles paa et bestemt Sted i specielle Hensigter. Dette har han gjort, fordi de Omstændigheder, som omgave dem i deres forskjellige Opholdssteder, vare af den Beskaffenhed, at en Indsamling var nødvendig. Dette var Tilfældet med Abraham; de Omstændigheder, der omgave ham, vare saadanne, at han ikke kunde udføre det, som Herren ønskede, han skulde udføre, hvor han var, derfor blev han kaldt derfra til et andet Sted. Da Israels Børn vare i Ægyptens Trældom, vare deres Omstændigheder saadanne, at om Guds Hensigter skulde udføres, maatte de ledes ud fra Ægypternes Aag og føres til et andet Land, hvor de kunde udføre Herrens Hensigter angaaende dem. Det samme var Tilfældet med Lehi, om hvem vi læse i Mormons Bog; det var en Nødvendighed for ham at forlade sit Hjem og drage til det Land, som Herren lovede, han vilde vise ham. Og saaledes har det været i alle Uddelinger, naar Guds Folk har været paa Jorden.

Det er besynderligt, hvorlangt Mennesket med den begrænsede Intelligens og intellektuelle Kraft, som det er i Besiddelse af, kan naa med Hensyn til at forskaffe sig Guds Velsignelser, naar det følger den Vej, som den Almægtige har udpeget for Menneskene at vandre paa; dersom de foraarsage, at deres Videnskaber underkaste sig Visdommens Principper, vil det tjene til deres Ophøjelse og Hæder.

Vi burde forstaa, at vi ere byggede paa den sande og urokkelige Grundvold, en Grundvold, som ikke kan rystes, og som er af den Beskaffenhed, at dersom vi vedblivende bygge paa den, ville vi modtage de samme Velsignelser, som nogen Mand eller Kvinde nogensinde har modtaget i de forskjellige Uddelinger; dette er en mærkværdig Tilfredsstillelse, naar vi vide, at vi have begyndt at betræde den rette og trange Vej, der fører til Ophøjelse og Herlighed, og dersom vi ere trofaste, kan ingen Magt under Himlen føre os bort fra den. Da vi begyndte paa denne Vej, da Evangeliet først naaede os, da vi modtoge disse Ordinanser, var der Noget i Forening dermed, som skulde hjælpe os til at gaa fremad og til at modstaa de forskjellige Vanskeligheder, som maatte møde os i Livet. Dette var den Helligaand, den Kraft, som Verden i Almindelighed ikke kjender Noget til. Tusinder af de Sidste-Dages Hellige have modtaget denne overnaturlige Vejleder og Kraft, der vil hjælpe dem til at gaa fremad paa Fuldkommenhedens Bane.

Det samme Spørgsmaal kan stilles til Brødrene og Søstrene foran mig, som Paulus stillede til nogle af sine Disciple: „Have I modtaget den Helligaand, siden I bleve troende?" Om dette Spørgsmaal blev rettet til en Sidste-Dages Hellig, skulde han være i Stand til at besvare det tilfredsstillende. Hvis vi ikke have annammet Aanden, hvad er da Aarsagen dertil? De, til hvem Paulus talte den Gang, havde

ikke modtaget den, fordi de ikke havde modtaget Daabens Ordinanse af dem, der havde Fuldmagt til at døbe. Paulus forstod dette og paalagde dem at døbes af dem, der havde Fuldmagt fra Gud, og da vilde de modtage den Helligaand; det er den, som giver os Kundskab og Aabenbaring angaaende Alt, der hører Gud til, og naar vi tvivle, giver den os en Overbevisning om det Rette. Jeg tror, at mange af os føle Trang til at raabe Hossianna til Gud og Lammet for vor Frelse fra det aandelige Babel.

Vi have gjennemgaaet mange haarde Prøver, men vi have modtaget Styrke fra Gud til at udholde dem. I Kirtland, Missouri, Nauvoo, ja endog i disse Dale, hvor vi troede, at Alt var Fred, kom disse Prøver over os. Men enhver Mand og Kvinde, som har gjort Fremskridt i Tro, Intelligens og Kundskab, har været i Stand til at udholde Alt for Sandhedens Sag og har høstet Belønningen for sin Trofasthed. Udsigterne for os i Fremtiden ere lyse, og om end Tillokkelserne af det Onde tiltager omkring os, saa vil vor Belønning for, at vi modstaa samme, tiltage i Forhold dertil. Vi tiltage hurtig i Tro og aandelig Kundskab samt i Dygtighed til at gjøre Opofrelser for Guds Værks Fremme.

Maa Gud velsigne Alle, som arbejde for at fremme hans Gjerning, og maa han velsigne de Oprigtige af Hjertet, hvor som helst de findes, indtil Tiden kommer, da vi skulle gaa ind i Aandernes Verden, og vore Aander tage Ophold i vore forherligede Legemer; og naar vi da skue tilbage til denne vor Tilværelse, maa det være med Tilfredshed over det Arbejde, vi have udført.

Ældste B. H. Roberts

var den næste Taler og sagde: Jeg har ingen Tvivl om, at de, som ere tilstede i denne Konference, have været højlig paavirkede af de mange Lærdomme og Raad, givne af de foregaaende Talere. Det Værk, i hvilket vi ere delagtige, og hvis Fremgang vi saa nøje iagttage, er i Sandhed mægtigt. Og det vil hjælpe os betydeligt at holde Skridt dermed, dersom vi altid erindre dets Natur og Aarsagen for dets Oprettelse paa Jorden. Denne Husholdning kaldes „Tidernes Fyldes Husholdning;" en af Guds Aabenbaringer fremstiller paa det klareste dette Værks Natur. Taleren oplæste en Del af en Aabenbaring, given den 31te Nov. 1831, som findes i Lærdommens og Pagtens Bog; denne Aabenbaring var given under besynderlige Omstændigheder; den siger, at Tiden er for Døren, da Jesus vil komme til Jorden for at dømme Nationerne, og at hans Dom vil udøses over Verden og over de Ugudelige blandt hans Hellige; Kirken formanes til at berede sig for Fremtiden, og Ældsterne befales til at gaa ud i Verden og indbyde alle Nationer, først Hedningerne og siden Jøderne, til at omvende sig til Gud og tage Del i Gjenløsningsarbejdet. Fra disse Herrens Udtalelser er det indlysende, at dette er et forberedende Arbejde. Aabenbaringen fortæller os udtrykkelig, at Herrens Komme er for Haanden, og at han vil dømme dem, som have forglemt ham, ja endog de Ugudelige iblandt de Hellige. Dette er ogsaa i Overensstemmelse med Herrens Tjeneres Syner og Forudsigelser i gamle Dage.

Det forekommer mig, at Hadets og Bitterhedens Skyer, som saa længe have formørket Folkets Øjne i de Forenede Stater, spredes mere og mere, og jeg føler, at en ny Lejlighed vil gives os til at forkynde Sandheden til denne

Nation med endnu større Kraft og Fylde end hidindtil.

Eftersom Folk fra alle Nationer paa vor Klode ville besøge dette Kontinent næste Aar, synes jeg, at Forholdsregler skulde træffes for at gjøre dem bekjendte med dette Værk og dets sande Karakter. Der findes nu omtrent 2500 Eksemplarer af Mormons Bog trykte i det franske Sprog. Disse burde disponeres saaledes, at de franske Besøgende kunde faa Lejlighed til at læse dem; ligeledes med vore Bøger i andre Sprog. Paa den Maade kunne vi advare Nationerne og indbyde dem til at deltage i dette Arbejde, om de ønske det, saa at de derved kunne undgaa Guds Straffedomme, som true de Ugudelige.

Ældste George Reynolds

var den næste Taler; han sagde: Jeg er glad for Lejligheden, der er givet mig, til at bære mit Vidnesbyrd om Sandheden af de Ord, mine Brødre have talet her i Dag. Som et Folk ere vi forsamlede her med det Haab, at Gud vil være med os, og at de Belærelser, der ere givne, maa være saadanne, som vi mest trænge til. Vi leve i den vigtigste af alle Uddelinger, som nogensinde have været paa Jorden; thi alle foregaaende Uddelinger ville forenes med denne og yde deres til dens Storhed.

Jeg er overbevist om, at vi maa søge at leve nær til Herren, dersom vi skulle staa urokkelige mod al den Magt, som stilles mod os fra Tid til anden.

Koret sang:

»Glorious is Thy name.«

Taksigelse af Patriark John Smith.

Eftermiddag.

Koret sang:

»On the mountain's top appearing.«

Bøn af Biskop William B. Preston.

Koret sang:

»Praise ye the Lord! my heart shall join.«

Ældste Charles Penrose

sagde: Vi ere her for at opbygge Guds Kirke og Rige, for at fortsætte det Arbejde, som Herren har begyndt, og han har givet os den Forjættelse, at det aldrig skulde tages fra Jorden igjen, og at Guds Præstedømme, som er gjengivet til Jorden, skulde forblive her. Mormonismen indeholder alt Godt, Ædelt, Dydigt og Prisværdigt, det, som vil opreise Menneskeslægten, og som vil ophøje den og berede den for at udholde Skaberens Nærværelse.

Taleren var af den Mening, at de unge Mænd og Kvinder i Israel burde indgaa i Ægteskab, da Gud siger i sit Ord, at Manden ikke er fuldkommen uden Kvinden, ejheller Kvinden uden Manden. Den højeste Grad af Herlighed i den celestiale Verden er, hvor Mand og Kvinde ere forenede i Herren; han opmuntrede de unge Mænd til at arbejde for at faa deres egne Hjem og tage sig en Hustru, som de skulde betragte som en Ledsager gjennem Livet, og leve saaledes, at Hustruen kunde ære og respektere Manden. Paa denne Maade vilde Manden og hans Hustru være i Stand til at opbygge Guds Rige og lægge den rette Grundvold for Samfundslivet paa denne Jord.

Apostel Abraham H. Cannon

sagde: Jeg føler i mit Hjerte, at Herren har mange Velsignelser, som han vil skjænke os ved denne Lejlighed. Dersom de Hellige nogensinde trænge til den Helligaands Bistand, saa er det netop i denne Tid. Herren ønsker ogsaa, at vi skulle bevare vort Helbred og Styrke ved at efterleve visse Regler

og Love, som han har aabenbaret for sine Helliges Vel. Herren har ogsaa lovet sine Hellige jordiske Velsignelser, dersom de ville adlyde Tiendeloven og derved med deres Midler understøtte Guds Værk paa Jorden. Løftet er, at de, som betale Tiende, ikke skal opbrændes paa Opbrændelsens Dag, som vil komme over de Ulydige og Ugudelige. Ved at adlyde Guds Love, baade timelige og aandelige, vil Herren mangfoldiggjøre de Helliges Velsignelser, og lysere Dage ville bryde frem for Zion og dets Folk til Trods for de mange mørke Anelser, som Nogle have.

Der er eet tiltagende Onde blandt Folket i vor Tid, og det er, at dadle og finde Fejl ved Andre og at udpege Ufuldkommenheder hos Kirkens Ledere og især hos de lokale Embedsmænd. Dette burde ikke eksistere; disse Mænd fortjene Folkets Tillid og Kjærlighed, thi de anvende deres Livskræfter og Energi i Folkets Tjeneste og for deres Velfærd, og enhver kan hvile trygt for, at naar en Mand gjør sig selv uværdig til sin Plads, vil Herren flytte ham og sætte en Anden i hans Sted. Jeg kjender det øverste Præsidentskabs og de Tolv Apostlers Trofasthed og Nidkjærhed; deres Hjerter ere hengivne for Herrens Værk og deres hele Sjæl for Zions Velfærd. Endog nogle af vore Veteraner i denne Kirke, som have anvendt deres hele Liv i Guds Tjeneste, ere undertiden angrebne af dem, der altid se efter menneskelige Ufuldkommenheder og Svagheder; dette burde ikke eksistere.

Apostel Marriner W. Merrill

talte derefter til Forsamlingen; han sagde blandt Andet: Kirken har gjennemgaaet megen Modstand, men jeg deltager ikke i de mørke Fremtidsbilleder, som Nogle stille op. Denne Kirke har hidindtil udholdt al Modstand, og den vil fremdeles udholde Alt, indtil Riget bliver Guds og hans Salvedes. Det er ikke godt at profetere Uheld angaaende Zion; lad os hellere med Forhaabning gaa Fremtiden imøde og søge at opmuntre Andre til at gjøre ligesaa. Guds Aand vil da give os Trøst og Opmuntring. Hvor ere de, som strede mod Profeten Joseph Smith i hans Tid? Historien fortæller os, at deres Skæbne blev den samme som alle Andres, der have stridt mod Guds Værk i alle Tidsaldre; de have forladt Guds Veje, fordi deres Sjæle vare fyldte med Bitterhed. Sidste-Dages Hellige burde ikke deltage i bitre Følelser; thi de komme nedenfra. Det er af stor Vigtighed, at Enighed og Harmoni eksisterer i Familjekredsen, og at Familjebønnen ikke forsømmes. Vore Kirkeskoler burde opholdes og opmuntres paa alle Maader, thi i dem kunne Børn modtage Undervisning om Principer, som ikke kunne erholdes i de offenlige Skoler.

Stavspræsident Angus M. Cannon

sagde, at Templet i Salt Lake City nærmer sig nu sin Fuldendelse, og som Guds Folk have vi stor Interesse deri. Profeten Joseph Smith har fortalt os, at vi ikke kunne blive fuldkomne uden vore Fædre og heller ikke de uden os. Taleren henthydede til Nødvendigheden af at bygge Templer til Herren, hvori Ordinanser kunde udføres for baade Levende og Døde. Spørgsmaalet bliver nu, om vi skulle fuldføre Templet her og indvie det førstkommende 6te April i Overensstemmelse med det i vor forrige Konference vedtagne Forslag, eller om vi skulle lade Byrden og Ansvaret for Fuldendelsen af Værket hvile paa nogle Faa. Dette er et Foretagende, i hvilket vi Alle skulde deltage. Ved

vore forenede Bestræbelser kan Templet blive færdigt til den fastsatte Tid og fri for Gjæld, og derved bevise vi, at vi elske vore afdøde Slægtninge ligesaa meget, som vi elske os selv.

Koret sang en Anthem.

Taksigelse af Biskop Elias Morris.

Fredag Formiddag.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident George Q. Cannon, som ikke kunde overvære Konferencen i Gaar, da han befandt sig udenfor Territoriet.

Koret og Forsamlingen sang:
»We thank Thee, o God, for a prophet.«

Bøn af Ældste Joseph E. Taylor, hvorefter Koret sang:
»Lo! the mighty God appearing.«

Apostel John W. Taylor

var den første Taler. Han sagde: Det, at saa mange Hellige ere samlede, er en Opfyldelse af de gamle Profeters Forudsigelser; de have profeteret, at i de sidste Dage skulle de Oprigtige af Hjertet blive indsamlede og gives Hyrder efter Guds eget Hjerte. Her ere maaske 16 eller 17 forskjellige Nationaliteter repræsenterede i denne store Forsamling. I denne Henseende ere vi stillede som Folket fordum paa Pintsefestens Dag; da Folket ved den Lejlighed hørte Apostlene tale ved Guds Aand, hørte enhver Mand Evangeliet forkyndt i sit eget Tungemaal, og de forundredes meget derover. De fattede ikke Tilkjendegivelserne af den Kraft, de vare Vidner til. Peter forklarede Evangeliet for dem og prædikede Kristus korsfæstet. Da han blev adspurgt af Folket, hvad de skulde gjøre for at frelses, svarede han dem, at dersom de troede, at Jesus var Kristus, maatte de omvende sig fra deres Synder, blive døbte for Tilgivelsen af samme og modtage den Helligaand. Disse ere Evangeliets Principer og Ordinanser i Dag saa vel som den Gang. Frelsningsplanen er uforanderlig, men mange falske Systemer ere blevne indførte af forskjellige Religionslærere, og Menneskene ere blevne bedragne ved dem. Fromhed og Besiddelsen af Sandheden gaa ikke altid Haand i Haand. Guds Aand er den eneste Rettesnor for den Trofaste, og Vidnesbyrdet om Jesus er Profetiens Aand, hvis hellige Indflydelse er af langt større Værd end Jordens Rigdomme. Jeg ved, at det samme Evangelium, som prædikedes af Jesus og hans Apostle i gamle Dage, er gjengivet til Jorden i disse Dage ved Profeten Joseph Smith.

Taleren dvælede derefter en Stund ved Nødvendigheden af Ærlighed blandt de Hellige og sagde: De, som ikke betale deres virkelige Gjæld, naar de kunne, ere uværdige til at staa i Kirken. Det er en Mands Pligt at opholde sine Familjer; thi Manifestet frigjorde Ingen, ejheller vil Dommer eller Jury frigjøre Nogen fra denne hellige, ubrødelige Forpligtelse. En Mand, der søger at undgaa dette Ansvar, er i en beklagelig Stilling.

(Fortsættes.)

— Mere og mere at bære Ansvarligheden, ikke alene at gjøre Nydelsen, men ogsaa Lidelsen solidarisk — burde det dog ikke være Verdensopgavens, Fuldkommenhedens Maal?

Den 1ste December 1892.

Dadlesyge.

Mange Mennesker synes at tænke, at det ikke kan skade at finde Fejl hos Næsten og omtale dem til Andre, forsaavidt de ikke derved lyve eller gjøre sig skyldige i nogen urigtig Fremstilling af Fakta; men jeg vilde ønske, jeg var i Stand til at vise mine Læsere, hvad jeg ved egen Erfaring har lært angaaende det Fordærvelige i denne Vane, og hvor umoralsk Dadlesyge virker paa hver den, som lider af den. Dersom dette var mig muligt, vilde uden Tvivl Mange, som have været tilbøjelige til at finde Fejl hos Næsten, rette sig efter min Advarsel og søge at lade Overbærenhed og Tilgivelse raade ligeoverfor deres Medmennesker i Stedet for at lade Dadlen være den fremtrædende.

I Theorien i alt Fald ere vi villige til at indrømme, at vi ere ufuldkomne, at vi Alle have vore Fejl, og at vi behøve, at vore Brødre og Søstre ere medlidende og overbærende imod os. Men der er Ingen af os, som ønsker, at vore Fejl og Svagheder hensynsløst og skarpt skulle kritiseres, hvad enten vi høre derpaa eller ikke. Hvad vilde man tænke om en Læge, som søgte at forøge sine Patienters Lidelser, virkelige eller indbildte, ved at fortælle dem, hvor skrøbelige og nedbrudte deres Legems- og Aandsfunktioner vare? Skjøndt vi selvfølgelig indrømme, at en saadan Fremgangsmaade af Lægen vilde være i høj Grad uforstandig, er det alligevel omtrent den Maade, hvorpaa alt for mange Forældre opdrage deres Børn, og hvorpaa mange Mennesker behandle sig selv.

I Regelen tjener Dadel kun til at opirre Sindet og nedstemme Modet, uden at gjøre noget Godt, i Særdeleshed naar den kommer paa en uvenlig Maade. Den adskiller Venner, foraarsager, at vi undgaa at komme i hverandres Selskab, frembringer Tvang i Stedet for Frihed, og Resultatet bliver Uenighed og Bitterhed, om ikke rent ud Fjendskab.

Der findes Nogle, som behandle deres Venner, ligesom de behandle Æbler, førend de kjøbe dem; de vende og dreje dem for at undersøge og opdage, om der ikke findes Fejl hos dem. Vi kunne naturligvis altid finde Fejl, naar vi lede efter dem; men jeg er forvisset om, at mange Særegenheder hos Andre kunne se ud som Fejl for os, alene fordi de støde an imod virkelige Mangler hos os selv. Dersom vi gjennem hele vort Liv vælge at søge efter Fejl, Svagheder, Ufuldkommenheder og Mangler hos vor Næste, kunne vi visselig finde disse i Overflod, men dette vil kun tjene til at nedstemme vort Sind; Fejl kunne ikke rettes paa denne Maade. Men det er ligesaa let at betragte Alt fra den lyse Side. Vi behøve ikke at lukke vore Øjne for det, der synes mindre indbydende i Naturen, og kunne dog alligevel glæde os ved de Tusinder af Skjønheder, der omgive os; vore Hjerter kunne frydes over Naturens ubeskrivelige Harmoni, og paa denne Maade opløftes vi i Sjælen og blive bedre Mænd og Kvinder.

Dersom vi tro, at vi kun, naar vi tale Usandhed om vore Brødre eller Søstre, tale Ondt om dem, er dette en stor Fejltagelse. Dadlesyge er hverken

elskværdig eller lykkelig, og dersom denne Tilbøjelighed faar Indpas hos Nogen, vil den vokse og tiltage og ofte være til Fortørnelse og volde Fortræd.

Eftersom der altid opnaas et større Indtryk ved personlige Vidnesbyrd end ved blot at fremstille Principer, vil jeg bruge mig selv som et Eksempel paa, hvad jeg søger at bevise: Jeg kan ikke erindre, at jeg nogensinde med Vilje enten har bagvasket Nogen eller fremstillet noget Menneskes Handlinger i et falsk Lys; alligevel har jeg gjennem hele mit Liv haft den ulykkelige Tilbøjelighed at opdage mine Medmenneskers Fejl og Mangler — ja, virkelige Fejl og Ufuldkommenheder — og at kritisere og dadle dem. Da jeg tillige er i Besiddelse af en oprigtig Samvittighed, har jeg ikke kunnet, ej heller kan jeg undlade at kritisere og dadle mig selv ubarmhjertigt for det, jeg fordømmer hos Andre, indtil min Sjæl tilsidst ingen Ro har, fordi jeg i min egen Karakter ser saa mange Ufuldkommenheder, som jeg ikke er i Stand til fuldt ud at overkomme paa en saadan Maade, at jeg kan leve saaledes, som jeg tror, Alle burde leve for at modtage en Fylde af Guds Velsignelser. Jeg er forvisset om, at jeg bedre vilde have kunnet udvikle min egen Karakter og været visere, bedre, lykkeligere, haft et lettere Sind og meget mere Tilfredshed samt været langt mere elsket af mine Venner og været til større Glæde for dem, som jeg omgikkes, dersom jeg ikke havde givet efter for Dadlesyge. Derfor ønsker jeg at advare mine unge Brødre og Søstre mod at lade denne Vane tiltage hos eller faa Overhaand over dem. Ligesom Ukrudt er den let at udrydde, naar den tages i Tide; men den er meget vanskelig at faa Bugt med, naar den har slaaet dybe Rødder.

Lad os erindre, at hos ethvert Menneske, i enhver Sjæl, findes der et Gran af det himmelske Guld, uagtet det maaske kan være gjemt i en Skjæppe af det menneskelige Sand, og lad det være vor Stræben at søge efter Guldet i Stedet for at knurre, fordi der er saa meget Sand; thi det ædle Gran er af stor Værd, naar det en Gang er fundet. Lad os prøve paa at rose, hvor vi med Sandhed kunne det. Et Ord, der indeholder fortjent Ros, vil gjøre mere Godt end mange dadlende Ord, skjøndt disse kunne være lige saa vel fortjente. Naar det er nødvendigt at omtale Fejl hos Andre, burde vi erindre at følge Herrens Befalinger desangaaende. Dersom vi gjøre dette, ville vi ikke alene gjøre Andre mere Godt, men vi ville selv undgaa mange Ubehageligheder og afvende megen Elendighed. — W. i »Juv. Inst.«

Konferencen i Christiania.

Konferencen i Christiania afholdtes **Lørdag og Søndag** den 29de og 30te **Oktober** i de Helliges Forsamlingslokale Østerhausgade 27.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Joseph Christiansen, Præsident over den skandinaviske Mission, Charles L. Olsen fra „Skandinaviens Stjerne"s Kontor, Adolph Madsen, Præsident for Christiania Konference, samt Ældsterne Adolph M. Nielsen, Nephi Anderson, Herman Knudsen, A. M. Israelsen, H. A. Pedersen, Brynte Andersen, John A. Andersen, James Eriksen, Joseph A. Folkman, Ole Olsen, Ole Sorensen jun., John L. Johnson,

Gustave A. Iversen, Andrew Larsen og A. Johansen.

Lørdag Aften Kl. 8.

Koret sang Salmen:

„Atter kraftig saltes Jorden."

Bøn af Ældste Adolph M. Nielsen.

Koret sang Salmen:

„Om Guds Stad man taler herligt."

Præsident Adolph Madsen ønskede alle Tilstedeværende Velkommen. Han var taknemmelig til Herren, fordi han havde bevaret Missionærerne i deres Rejser rundt i Landet for at forkynde Herrens Ord til deres Medmennesker, og fordi de kunde samles til Konference under saa gunstige Omstændigheder. Han bad, at Herrens Aand maatte vejlede os under denne Konference.

Ældste Nephi Anderson var glad, fordi han atter havde Lejlighed til at mødes med de Hellige i Christiania, og fordi han igjen kunde bære sit Vidnesbyrd her om Evangeliets Sandhed. Taleren sagde, at Budskabet, som de Sidste-Dages Hellige forkynde, er, at Herren atter har talet til Jorden, men det var forunderligt, hvor Faa der fandtes, som vare ydmyge nok for Herren til at undersøge, om dette Budskab var Sandhed eller ikke.

Ældste John A. Andersen bar ligeledes sit Vidnesbyrd og ønskede, at Herrens Aand vilde lede ham i Udførelsen af det Arbejde, som var ham paalagt.

Ældste John L. Johnsen talte derpaa til Forsamlingen. Han hentydede til guddommelig Myndighed og citerede Pauli Ord, idet han siger: „Ingen tager sig selv den Ære at være Præst uden den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var." Taleren havde ikke taget sig selv den Ære at gaa ud for at forkynde Guds Ord, men var bleven sendt af Herren gjennem hans bemyndigede Tjenere. Sagde, at Herren igjen havde aabenbaret sig og meddelt sin Vilje til Mænd i Kjødet, og at disse havde modtaget det hellige Præstedømme. Han følte sig glad og tilfreds ved at virke for Sandhedens Sag.

Koret sang til Afveksling Salmen:

„En Aften sent jeg lagde mig til Hvile."

Ældste Gustave A. Iversen glædede sig ved den Anledning, som gaves ham til at samles med sine Brødre fra Zion og de Hellige og til at bære sit Vidnesbyrd; han skammede sig ikke ved Evangeliet, men han var ikke tilstrækkeligt inde i Sproget til at tale, hvorfor han sluttede med at nedbede Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Ældste Ole Olsen følte sig altid glad ved at bære sit Vidnesbyrd for Verden angaaende Evangeliet. Sagde, at vi vare komne sammen for at styrkes i vor Tro, og han var forvisset om, at naar vi kom sammen i en saa ædel Hensigt, vilde Herrens Aand være tilstede og oplyse vor Forstand. Han ønskede, at Alle maatte staa trofaste indtil Enden.

Ældste Ole Sorensen jun. var den næste Taler. Han sagde, at Evangeliet var gjengivet til Jorden og var til Gavn for Alle, som vilde underkaste sig dets Principer. Vi havde Anledning til at forarbejde os selv vor egen Salighed; naar vi havde annammet Begyndelsesprinciperne i Evangeliet, skulde vi søge at gaa fremad og blive mere og mere fuldkomne. Taleren fremsagde nogle Skriftsteder til Bevis for sine Paastande; omtalte Daabens Maade; sagde, at dersom Daab ved Neddyppelse eller Begravelse i Vandet var nødvendig, og hvis guddommelig Myndighed udfordredes dertil i fordums Dage, saa var samme Frem-

gangsmaade og Myndighed nødvendig nu, eftersom disse Ting aldrig vare blevne afskaffede.

Præsident Joseph Christiansen glædede sig ved at kunne møde i denne Konference. Glædede sig over de Vidnesbyrd, som Brødrene havde aflagt. De Sidste-Dages Hellige fremsætte den Paastand, at guddommelig Myndighed, som er nødvendig, for at Nogen kan forvalte i Kristi Kirkes Anliggender, var gjengivet til Jorden; han vidste, at dette var Sandhed. De Hellige havde gjort en Begyndelse, men dette var ikke nok; vi maatte altid udføre de Pligter, som paahvile os, og vedblive indtil Enden for at erholde en Frelse i Guds Rige. Templer skulde bygges og mange Ting udføres, førend Herrens Dag kommer; vi maatte opofre os fuldstændig for Herrens Sag og paa denne Maade vandre fremad paa Herrens Veje.

Salmen:

„Gud beskjærme Zions Rige"

blev til Slutning afsungen.

Taksigelse af Præsident A. Madsen.

Søndag Form. Kl. 10.

Koret sang Salmen:

„For Dig, o Fader, nu vi bøje."

Bøn af Ældste A. Johansen.

Koret sang Salmen:

„Morgenen saa dejlig oprinder paany."

Ældste Andrew Larsen var glad ved at være en af dem, som vare udsendte for at forkynde Evangeliets frelsende Plan til Menneskene, forend Herren vilde udgyde sine Straffedomme over Jordens Nationer. Han omtalte de forskjellige Embedsmænd, Gaver og Kræfter, som vare nødvendige i Kristi Kirke i fordums Dage, og udtalte, at de maatte være lige saa nødvendige i vore Dage. Det var, fordi Herren havde oplyst hans Forstand og givet ham Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, at Taleren havde forladt sin Familje for at gaa ud i Verden med dette Budskab.

Ældste James Eriksen var den næste Taler; han sagde, at dette Evangelium, saaledes som det prædikes af de Sidste-Dages Hellige, er det Evangelium, som Kristus sagde skulde prædikes for alle Mennesker, førend Enden skulde komme. De første Principer i Evangeliet ere Tro, Omvendelse, Daab i Vand til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og det var nødvendigt for Alle at underkaste sig disse Principer for at kunne blive delagtige i de Velsignelser, som vare forjættede Guds Børn. Der var kun givet Menneskene eet Evangelium til Frelse, og den, som prædiker et andet Evangelium end det, som blev prædiket af Kristus og Apostlene i forrige Dage, vilde blive forbandet. Alle havde Ret til at dyrke Gud overensstemmende med deres egen Samvittigheds Bydende, men der var kun een Maade, som var overensstemmende med Sandheden. Ligeledes var det nødvendigt først at omvende sig; Kristus sagde: „Jeg er ikke kommen at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse." Taleren vidste, at Evangeliet var sandt, og at det vilde bestaa, naar Alt Andet gik til Grunde.

Koret sang til Afveksling:

„Brødre, tør vi ihukomme."

Ældste Joseph A. Folkman fremstod derefter og bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, han havde annammet. Han glædede sig ved det Arbejde, han var sendt hid til dette Land for at udføre.

Ældste H. A. Pedersen talte derpaa til Forsamlingen. (Talen vil komme i „Stjernen" senere.)

Salmen: „Blomstre som en Rosengaard" blev til Slutning affungen.

Taksigelse af Ældste Adolph M. Nielsen.

Søndag Afterm. Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen:

„O min Fader, Du, som kjender."

Bøn af Ældste Brynte Andersen.

Koret sang Salmen:

„Bøn og Kjærlighed som Himmelvagter."

Missionspræsident Joseph Christiansen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Forslagene vedtoges enstemmigt.

Ældste Herman Knudsen bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Han opmuntrede de Hellige til at stræbe efter at blive mere og mere fuldkomne i deres Handlinger, saa at de tilsidst kunde naa Fuldkommenhedens Maal og erholde Frelse i Himmeriges Rige.

Ældste A. Johansen sagde, at dersom han ikke havde haft en fast Overbevisning om, at dette Værk, som han var udgaaet for at prædike, var fra Gud, vilde han aldrig være rejst fra sin Familje og sit Arbejde og kommen til dette Land. Han opmuntrede og formanede de Forsamlede til Bøn, da Bønnen var Nøglen til Faderhjertet; dersom vi i Oprigtighed søgte vor himmelske Fader i Bøn, var han stedse villig til at oplyse vor Forstand, saa vi kunde komme til at forstaa Guds Hensigter med os.

Koret sang Salmen:

„Da Kristi Kirke ved Guds Magt."

Ældste Charles L. Olsen sagde, at det var med rørte Følelser, han nu fremstod paa dette Sted i denne sin Fødeby efter en Fraværelse af over 20 Aar. Det var meget besynderligt at betragte Menneskets Skjæbne i denne Verden, endskjøndt den i Reglen er, som vi selv skabe den. Gud havde givet Enhver egen Vilje og Handlefrihed; men vi vare Alle ansvarlige overfor vor himmelske Fader for vore Handlinger her i Livet, og paa den kommende Dag vilde vi blive dømte efter vore Gjerninger; Taleren henviste til en Del Skriftsteder, der tydeligt beviste dette; de Sidste-Dages Hellige tro, at der kun er een Maade at blive frelst paa for alle Mennesker, Rige og Fattige, Høje og Lave, uden Undtagelse, thi hos Gud er ingen Persons Anseelse; de tro, at der kun er eet sandt Evangelium, og endskjøndt det kunde lyde forfængeligt, tro de, ja vide med Vished formedelst Guds Aand, som de have modtaget, at det Evangelium, de forkynde, er gjengivet til Jorden formedelst Aabenbaring i vor Tid, og er det sande Jesu Kristi Evangelium, rent og uforfalsket. Andre religiøse Samfund komme frem med en lignende Paastand, men de Sidste-Dages Hellige møde dem med Esaias' Ord: „Til Loven og til Vidnesbyrdet!" De Sidste-Dages Hellige ere rede, naar som helst og for hvem det maatte være, til at bevise Sandheden af deres Religionsprinciper fra den hellige Skrift og at disse stemme overens med de Principer, som vor Frelser og hans Disciple lærte; intet andet religiøst Samfund kunde gjøre Lignende. Mange Mennesker og ofte dem, som sige sig at være Ordets Tjenere, belyve, bespotte og forfølge os, men vi føle os ikke bedrøvede derover, thi vi stole paa Frelserens Ord: „Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld. . . . Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen

i Himlene; thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare før Eder."

Mødet sluttedes med, at Koret afsang Salmen:

„Fredens Budskab nu fra Zion lyder."

Taksigelse af Ældste Nephi Andersen.

Søndag Aften Kl. 8.

Koret sang Salmen:

„Almagts Gud, vi for Din Trone."

Bøn af Ældste Ole Sorensen jun.

Koret afsang Salmen:

„Elskte Zion, Herrens Stad."

Missionspræsident Joseph Christiansen var den første Taler. Han følte sin egen Ufuldkommenhed til at tale, hvorfor han ønskede de Helliges Forbønner til Gud, saa at hans Aand maatte vejlede ham. Taleren citerede Apostelen Pauli Ord: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse." Bibelen var den eneste Bog, som Menneskene stotte sig til som en Rettesnor i religiøse Anliggender, men naar de læse den, er det svært for dem at tro de simple, ligefremme Sandheder, den indeholder; derfor finde vi, at Skriften maa aandeliggjøres, førend Menneskene ville tro den; paa denne Maade forkaste Menneskene i Almindelighed Bibelens Lærdomme. I Sandhed opfyldes Pauli Ord, der han siger: „Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulle tro Løgnen, paa det at Alle skulle dømmes, som ikke troede Sandheden;" og den samme Apostel siger: „Guds Vrede aabenbares af Himmelen over alle de Menneskers Ugudelighed og Uretfærdighed, som forholde Sandheden ved Uretfærdighed" og som „forvende Guds Sandhed til Løgn og dyrke og tjene Skabningen over Skaberen." Taleren sagde, at Gud havde gjennem denne Bog givet mange Bud og Lærdomme, som maatte efterleves, dersom vi nogensinde vilde indkomme i den Herlighed, som var lignet ved Solens Glans. Verden vilde ikke efterkomme disse Bud paa den Maade, som var nedskrevet, men de bleve aandeliggjorte og forvendte og bleve fremstillede for Menneskene paa en saadan Maade, at det kildrede deres Øren; de Sidste-Dages Hellige komme med den Paastand, at Herren har talet, og Frugterne af deres Arbejde viser, at denne Paastand er Sandhed; sagde, at de Hellige ere i Almindelighed villige til at forlade Alt for at efterkomme de Pligter, som blive paalagt dem, samt for at gaa ud i Verden og forkynde disse evige Sandheder. Taleren formanede dem, som ikke kjendte Sandheden, til at undersøge de Sidste-Dages Helliges Lære, førend de forkastede den, og han sluttede med at nedbede Guds Velsignelse over de Forsamlede.

Ældste A. M. Israelsen havde følt sig interesseret i de Vidnesbyrd, som vare aflagte gjennem denne Konference samt følte, at Herrens Aand havde været tilstede. Han talte om Nødvendigheden af Aabenbaring og fremsatte flere Steder af den hellige Skrift, der omhandlede dette Emne; Taleren sagde, at Gud havde aldrig haft et Folk paa Jorden, som han anerkjendte som sit, uden at han aabenbarede sin Vilje for dem. De Aabenbaringer, som bleve givne een Tid og til een Slægt, vare maaske ikke passende til en anden Tid eller for en anden Slægt, hvorfor det altsaa maatte være nødvendigt til forskjellige Tider at erfare Herrens Vilje. Menneskene vare selv Skyld i, at Herren ikke havde talet til Jorden i saa lang Tid, thi Skriften siger, at Men-

nestenes Misgjerninger gjør Skilsmisse mellem dem og Gud.

Ældste Adolph M. Nielsen var glad ved at mødes under saa gunstige Omstændigheder og høre Sandheden prædiket. Havde, ligesom de Øvrige, et Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet; sagde, at den Engel, som Johannes saa, er kommen til Jorden og har gjengivet Evangeliet i sin Fylde gjennem Profeten Joseph Smith, der var et Redskab i Guds Haand til at oprette Kristi Kirke i denne vor Tid.

Præsident A. Madsen takkede for de Forsamledes Opmærksomhed under de Møder, som vare afholdte i denne Konference. Formanede de Hellige til at være ydmyge og ikke svigte de Pagter, de havde indgaaet med Herren, men at gaa fremad og gjøre Herrens Vilje. Gav nogle gode Raad og Formaninger til de Hellige i Almindelighed.

Koret sang til Slutning Salmen:

„Zions Børn, afryster Sorgen."

Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Missionspræsident Joseph Christiansen.

Mandag Aften Kl. 8½.

afholdtes et Præstedomsmøde, hvortil de Hellige vare indbudne, som aabnedes med Afsyngelse af Salmen·

„Se engang, hvor Tiden gaar."

Bøn af Ældste James Eriksen.

Missionærerne afgave derpaa deres Rapporter. Tilstanden i de forskjellige Grene var i Almindelighed god.

Følgende Ældster bleve derpaa foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som Missionærer i deres respektive Arbejdsmarker:

Adolph Madsen som Præsident for Christiania Konference og Forstander for Christiania Gren med A. M. Israelsen som Medhjælper; Hans A. Pedersen som Forstander for Tromsø Gren med G. A. Iversen som Medhjælper; James Eriksen og John L. Johnson som Missionærer i Aalesund og Omegn; Adolph M. Nielsen som Forstander for Bergens Gren; Andrew Larsen og Ole Olsen som Missionærer i Mandal og Omegn; Nephi Andersen som Forstander for Arendals Gren; A. Johansen som Forstander for Drammens Gren; Ole Sorensen jun. som Forstander for Hedemarkens Gren med John A. Andersen som Medhjælper; Herman Knudsen som Forstander for Frederiksstad Gren og Joseph A. Folkman som Forstander for Frederikshalds Gren. Ligeledes foresloges det lokale Præstedømme og Organisationerne i Christiania Gren til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Missionspræsident Joseph Christiansen udtalte sin Tilfredshed med Tilstanden i Konferencen og opmuntrede Missionærerne i deres høje og ansvarsfulde Kald som Herrens Tjenere, udsendte med det evige Evangelium for at forkynde det til deres Medmennesker. Ligeledes opmuntrede han de Hellige til at holde fast i Troen paa Guds Søns Evangelium og være nidkjære i at udføre alle de Pligter, der paahvilede dem. Han nedbad Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Koret sang til Slutning Salmen:

„Naar skal vi vel ses igjen."

Taksigelse af Ældste Adolph M. Nielsen.

I Anledning af Konferencen var Salen festligt smykket med en Overflødighed af Blomster, Grønt, Kranse,

Guirlander, Bannere o. s. v. Lige foran Talerstolen og Forhøjningen var anbragt en yndig Skraaning af naturlige Blomster, omgivne af Muslingeskaller og Stene af forskjellige Slags og Størrelse.

Peter Nielsen,
Skriver.

Konferencen i Stockholm.

Konferencen i Stockholm afholdtes Lørdag og Søndag den 5te og 6te Nov.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Joseph Christiansen, Ældste William Backman, Missionær fra Gøteborg Konference, Konferencepræsident Fred. Lundberg, samt Ældsterne August Carlson, John Lawrence, John Jensen, George Lindquist, Chas. J. Wahlquist, John A. Larsen, John A. Cederlund, E. P. Lindquist, Adolph Fjellstrom, Emil B. Jensen, Gustaf Lindahl, Gustaf W. Carlson, Carl A. Lundell, Thomas Spongberg, Christian Magnussen, Joseph A. Anderson, Louis Soderbreg, August Malmquist og John Anderson.

Lørdag Aften Kl. 7.

Konferencen aabnedes med Afsyngelsen af en Velkomstsang forfattet i Anledning af Konferencen af Søster Karolina Theblom.

Bøn af Ældste August Carlson.

Koret sang Salmen Nr. 125.

Konferencepræsident Fred. Lundberg fremstod og ønskede de Forsamlede Velkommen. Sagde, at det var ham en stor Glæde at se de Hellige interessere sig for Herrens Værk. Haabede, at Alle, som vare komne for at blive opbyggede i deres hellige Tro, i rigt Maal maatte erholde den Føde, som de søge efter. Sluttede med at nedbede Herrens Velsignelse over Konferencen.

Forstanderne afgave Rapporter over de forskjellige Grene i Konferencen. Tilstanden var meget god og Udsigterne i det Hele taget lovende.

Præsident Fred. Lundberg gav en samlet Rapport over Stockholms Konference, hvoraf det fremgik, at der i denne Konference var af det lokale Præstedømme: 92 Ældster, 50 Præster, 35 Lærere og 18 Diakoner. Medlemsantallet var, Præstedømmet iberegnet, 1410, hvoraf 79 vare blevne døbte siden sidst afholdte Konference. Konferencen bestaar af 9 Grene.

Sangkoret sang Salmen Nr. 7.

Ældste Joseph A. Andersen talte til Forsamlingen og sagde: Gud har oprettet sit Værk som en Forberedelse for hans Søns anden Tilkommelse. Kristi Kirke er paa Jorden; den indeholder de samme Embedsmænd, og de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser følger den nu som i forrige Dage. Vi ere udsendte som Missionærer for at forkynde Evangeliet til vore Medmennesker og tilbyde dem Frelse. Taleren henthdede til Daniels Profeti om Guds Riges Oprettelse; sagde, at den eneste Maade, hvorpaa Folket fordum vidste, at det var Kristi Evangelium, som forkyndtes, var ved den Helligaand, og denne bærer Vidnesbyrd om Sandheden til alle Mennesker og til alle Tider; Enhver, der vilde adlyde Evangeliet, var berettiget til at modtage denne Gave, den Helligaand; han omtalte ogsaa Israels Indsamling og bar sit Vidnesbyrd om Sandheden.

Ældste John Anderson var den næste Taler. Han sagde, at Evangeliet bliver fremstillet saa tydeligt og klart, for Menneskene, at man skulde synes, de maatte kunne forstaa det; men der er desværre forholdsvis kun meget Faa, som kunne indse Nødvendigheden af at omvende sig og blive døbte til Syndsforladelse; sagde, at Menneskene i Verden tale om Guds store Naade, men Ingen har større Aarsag til at prise Gud end de Sidste-Dages Hellige; thi de have modtaget den Helligaands Gave, som oplyser Sindet og leder dem paa den rette Vej. Omtalte, hvor farligt det var at modarbejde Herrens Sag; hentydede til, hvorledes Paulus i sin Uvidenhed stred mod Herrens Værk, men hvor stor Forandring der skete hos ham, da han blev overbevist om Sandheden, at han da var villig til at nedlægge sit Liv for samme; sagde, at der var Mange i denne vor Tid, som stride mod Guds Værk, Nogle i deres Uvidenhed, Andre med fuldt Overlæg; men en retfærdig Dommer vil en Gang, som Paulus siger, „betale Hver efter hans Gjerninger. . . . Paa den Dag, da Gud skal dømme Menneskenes skjulte Idrætter efter mit Evangelium, ved Jesus Kristus."

Koret afsang Salmen Nr. 211.

Taksigelse af Ældste John Lawrence.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Caroline Miller, født Nielsen, født i Horsens, Vendsyssel, Danmark, den 4de Maj 1858, afgik ved Døden i Castle Dale, Emery County, Utah, den 21de August 1892.

Den Afdøde annammede Evangeliet den 6te November 1876 og emigrerede til Utah i 1880. Hun var en kjærlig Moder, en trofast Hustru og døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Annette Johansen, født i Skien, Norge, i 1854, afgik ved Døden i Idaho Falls, Idaho, den 18de Oktober 1892.

Hun annammede Evangeliet i 1885, emigrerede til Utah det paafølgende Aar, og hun efterlader sig Mand og 5 smaa Børn. Hun døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).